TEATR ZAGŁĘBIA

BRZYDKIE KACZĄTKO

NA MOTYWACH BAŚNI H. CH. ANDERSENA

Zeszyt metodyczny

BRZYDKIE KACZĄTKO
Na motywach baśni H. Ch. Andersena

Reżyseria
Agnieszka Płoszajska

Tekst i dramaturgia
Emil Płoszajski

Scenografia i kostiumy
Matylda Kotlińska

Muzyka
Jan Stokłosa

Choreografia
Michał Cyran

Reżyseria światła
Artur Wytrykus

Przygotowanie wokalne
Ewa Zug

Inspicjent
Grzegorz Dzwonek

Suflerka
Agnieszka Dzwonek

Obsada
Agnieszka Bałaga-Okońska, Ryszarda Bielicka-Celińska, Beata Deutschman / Agnieszka Bieńkowska, Weronika Janosz, Aleksander Blitek, Krzysztof Korzeniowski, Grzegorz Kwas, Tomasz Muszyński.

Zdjęcia ze spektaklu
Jeremi Astaszow

Wiek
5+

Premiera
4 października 2025

KRAJOWY PLAN ODBUDOWY
Rzeczpospolita Polska
Sfinansowane przez Unię Europejską NextGenerationEU

Rozwijanie inteligencji emocjonalnej stanowi podstawowy element profilaktyki pozytywnej. Światowa Organizacja Zdrowia wskazuje, że wszystkie kraje powinny w trybie pilnym zająć się problemami zdrowia psychicznego, które zajmują drugie miejsce wśród przyczyn przedwczesnych zgonów w grupie wiekowej 15–19 lat. Kolejki po specjalistyczną pomoc w zakresie zdrowia psychicznego w Polsce rosną. Obecnie stan psychiatrii dziecięcej jest przygnębiający: brakuje lekarzy i miejsc na oddziałach. Możliwość skorzystania z konsultacji w ramach NFZ, ze wsparcia psychologów i terapeutów to kropla w morzu potrzeb. Nadzieją mogą być środowiskowe centra zdrowia psychicznego, dopiero uruchamiane w ramach realizacji pilotażowych projektów. Jednakże kluczową i najtańszą formę profilaktyki problemów zdrowia psychicznego stanowią zapobieganie oraz psychoedukacja dzieci i młodzieży. Olbrzymią szansę daje zatem inicjatywa pracowników szkół i instytucji oświatowych. Nauczyciel XXI wieku nie uczy jedynie swojego przedmiotu. Wychowuje swoim autorytetem, a realia wymuszają, by doszkalał się z zakresu zdrowia psychicznego. Niekiedy już kilkuletnie dzieci zmagają się z depresją. W Polsce co piąte dziecko ma zaburzenia psychiczne. Nauczyciele i wychowawcy powinni kształtować, kreować pozytywne i akceptujące nastawienie do dbania o zdrowie psychiczne i docierać także swoimi działaniami do świadomości rodziców. Trzeba zatem zaczynać od podstaw i jak najwcześniej próbować wspierać dzieci, zapewniając im skuteczną „broń" – znajomość emocji i umiejętność zarządzania nimi, niezależnego postrzegania swojego ja w przestrzeni społecznej i relacjach z innymi.

Opowieść o Brzydkim Kaczątku pokazuje trudną drogę odrzuconego, nieakceptowanego, „innego", „obcego", które odnajduje grono podobnych do siebie. Baśń kończy się szczęśliwie, ale tak naprawdę historia ta wcale nie jest pozytywna. Kaczątko daje sobie wmówić, że wszystko, co go spotyka - upokorzenie, odtrącenie, bicie, wyzwiska, głód, samotność – jest wynikiem tego, ŻE JEST BRZYDKIE, czyli usprawiedliwia niejako swoich oprawców, którzy żyją zgodnie z maksymą, że trzeba wyglądać i zachowywać się tak, jak inni, dostosować się do otoczenia, nawet, jeżeli jest to niezgodne z jego naturą. Powtarza za otoczeniem, że jest brzydkie i to wystarcza, by wytłumaczyło sobie okrucieństwo, którego doświadcza. Jest samo , nikt go nie wspiera, więc nie wie, że wina leży zupełnie gdzie indziej. Zakończenie utwierdza czytelnika w przekonaniu, że o wartości każdego decyduje podobieństwo do grupy i uroda. Dzisiaj, jak nigdy chyba wcześniej, między innymi z powodu presji mediów społecznościowych, taki sposób myślenia powinien od najmłodszych lat być zanegowany. Młodzi ludzie porównują się nieustannie do rówieśników, zdanie kolegów jest najważniejsze, presja odrzucenia przez grupę, tak w realu, jak w świecie wirtualnym, jest ogromna. Lęk przed wykluczeniem nierzadko prowadzi do zaburzeń somatycznych i powoduje szereg dolegliwości, które w efekcie mogą zamknąć młodej osobie drogę do nawiązywania zdrowych relacji z innymi. Wychowanie pewnego siebie, rozumiejącego własne emocje i ich funkcje człowieka, który potrafi budować zdrowe granice z poszanowaniem zdania i odrębności innych to bardzo trudne zadanie. Najważniejsze są samoświadomość i empatia, a poniższe ćwiczenia mogą być pomocne w tym zakresie. Ćwiczenia mogą być wykorzystane jako pojedyncze, wstęp do lekcji, pomoc w organizacji zajęć z wychowawcą dla klas starszych.

Aleksandra Rok-Strzała

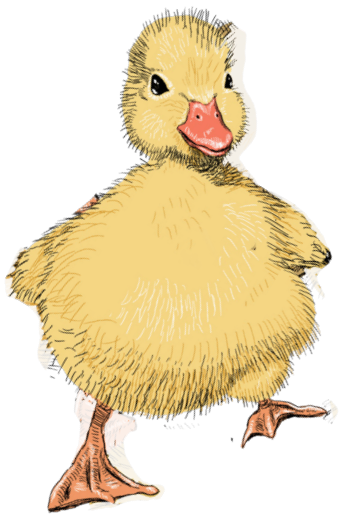

PRZESŁANIE:

„Nie mam wpływu na to, co było,
ale mogę mieć wpływ na to, co będzie”

CELE ZAJĘĆ:

- zrozumienie emocji rządzących naszymi zachowaniami
- wypracowanie samoakceptacji
- rozwój empatii
- uruchamianie pozytywnych zachowań społecznych
- praca z emocjami własnymi oraz doświadczaniem emocji przez innych

Materiały: pisaki, kredki, flamastry, kserokopie załączników, piłeczka, opcjonalnie pluszaki, karty do gry „ Dixit”, gra planszowa „Emocje”.

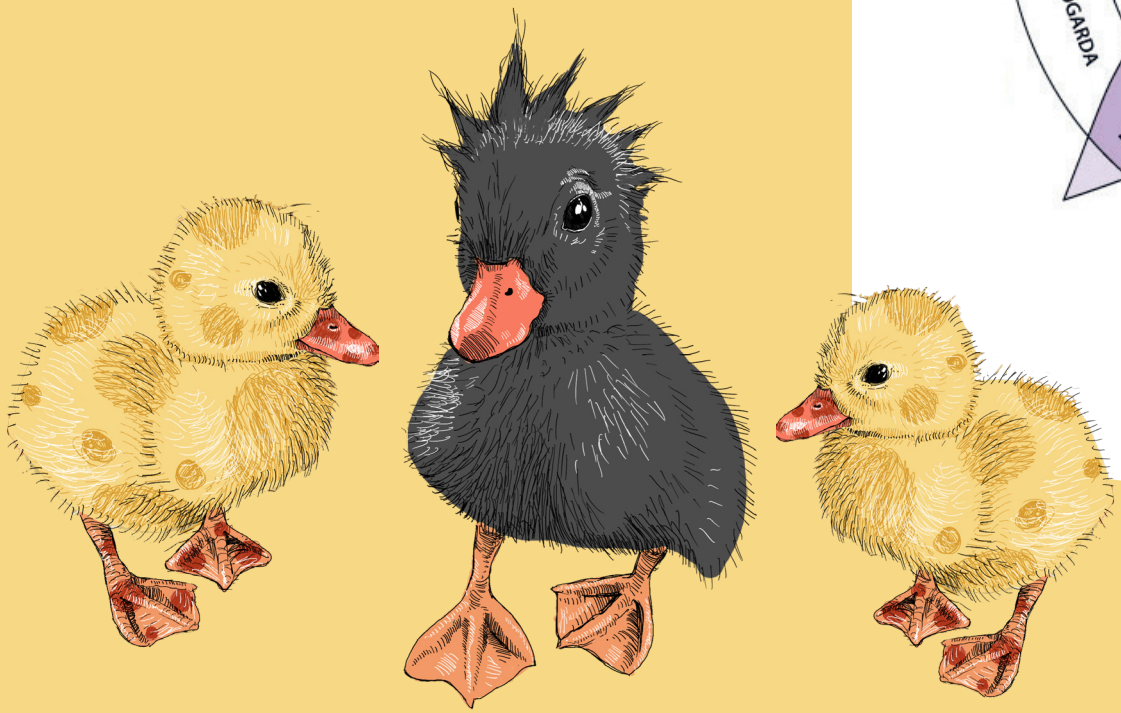

Koło emocji R. Plutchika

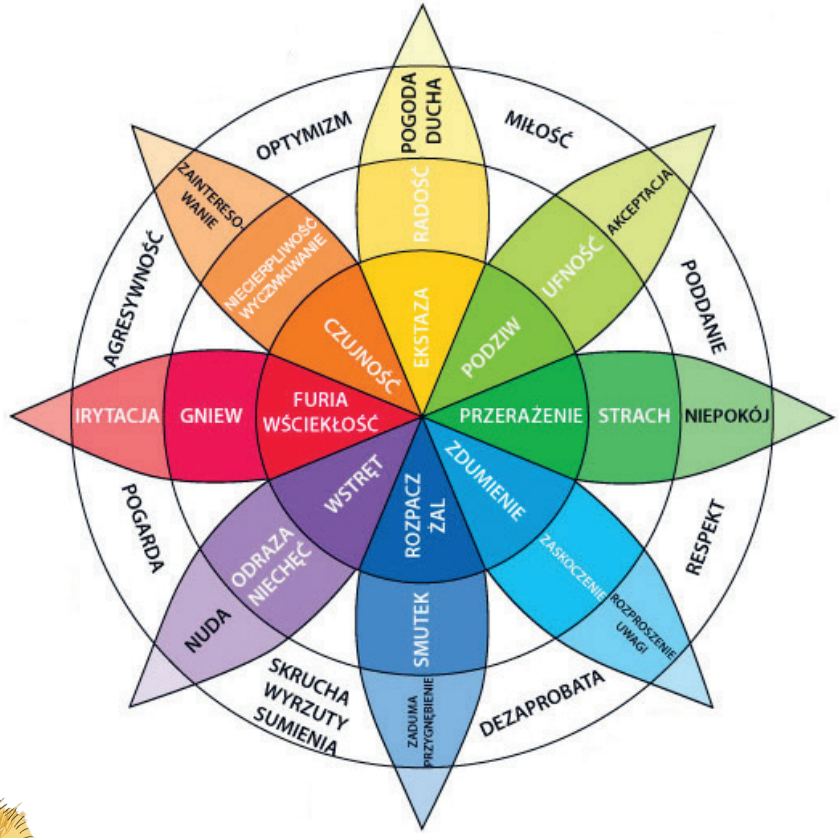

OSIEM PODSTAWOWYCH EMOJI

1 **GNIEW** to wyraz niezadowolenia i wzburzenia wywołanego przykrym, zewnętrznym bodźcem. Emocja energetyzująca, służąca jako informacja o naruszeniu granic, praw, terytorium i napędzająca do obrony własnego zdania, wartości, ego.

2 **ODRAZA** to rodzaj dystansowania się, silnej niechęci wobec jakiegoś obiektu, zachowania lub sytuacji. Nie jest wynikiem racjonalnego myślenia, ale raczej odpowiedzią organizmu na zewnętrzne bodźce będące przykre, odrażające lub niebezpieczne o charakterze materialnym (np. wąż czy wydzielina) lub abstrakcyjnym (np. nieróbstwo).

3 **SMUTEK** to reakcja na sytuacje, których nie chcielibyśmy przeżyć, takie jak strata, brak, porażka. Powoduje najczęściej wycofanie, brak chęci do podejmowania aktywności. Może wyrażać się także w fizycznych dolegliwościach o charakterze psychosomatycznym.

4 **ZASKOCZENIE** to reakcja na kogoś lub coś co jest inne, niż oczekiwano. Pojawia się w sytuacji, kiedy przewidywania nie spełniają się. Rozpoznaje się po widocznych szeroko otwartych oczach i ustach, zdecydowanie uniesionych brwiach. Zaskoczenie jest bardzo krótkotrwałe i zazwyczaj pociąga za sobą inne emocje. W połączeniu z radością daje zachwyt, a ze smutkiem – rozczarowanie.

5 **STRACH** to stan silnego emocjonalnego napięcia, pojawiający się w sytuacjach realnego niebezpieczeństwa. Wywołuje reakcję fizjologiczną przygotowującą organizm do ucieczki lub walki. Rozpoznaje się go po rozbudowanej reakcji fizjologicznej, do której należą takie symptomy, jak szybsza praca serca, więcej adrenaliny, napięcie mięśni, szybszy oddech, rozszerzenie źrenic.

6 **ZAUFANIE** to wyraz poczucia bezpieczeństwa, opartego o wiedzę lub wiarę, że wydarzy się coś czego oczekujemy. Budowane najczęściej w oparciu o poczucie wzajemnego podobieństwa, poczucie wspólnoty. Łatwiejsze do osiągnięcia w bliższych relacjach, w znanej sobie grupie odniesienia.

7 **RADOŚĆ** to intensywne, chwilowe doświadczenie przyjemnego pobudzenia, które można rozpoznać po reakcjach ciała takich, jak śmiech, bogata gestykulacja, okrzyki. Towarzyszy zabawie, wykonywanym aktualnie czynnościom fizycznym lub intelektualnym albo przywoływanym w pamięci wspomnieniom.

8 **PRZECZUWANIE** to rodzaj pobudzenia uwagi, kontroli i innych mechanizmów poznawczych w celu przewidzenia i naszykowania się na nadchodzącą przyszłość. Polega na wyczuleniu i przygotowaniu organizmu na coś co się ma zdarzyć lub pojawić jako przyjemne lub zagrażające.

Mikrogesty typowe dla emocji podstawowych:

• mikrogesty złości: brwi złączone, opuszczone w dół, spojrzenie zwężone, zaciśnięte usta;

• mikrogesty strachu: ściągnięte, uniesione brwi, podniesione górne powieki, napięte dolne powieki, lekko rozciągnięte usta;

• mikrogesty wstrętu: zmarszczony nos, uniesiona górna warga;

• mikrogesty zaskoczenia: uniesione brwi, rozszerzone oczy, otwarte usta;

• mikrogesty radości: zmarszczki przy oczach („kurze łapki"), podniesione policzki, ruch mięśni okrążających oko;

• mikrogesty smutku: opuszczone górne powieki, utrata ostrości w oczach, lekko opuszczone kąciki ust.

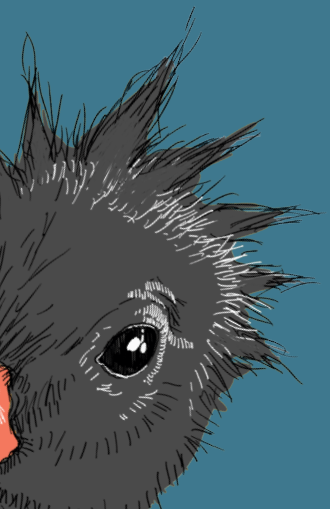

Rozpoznawanie emocji w ciele i nazywanie ich to kompetencje psychologiczne w relacji ze sobą. Jak każda umiejętność, wymagają one praktyki i wielu powtórzeń.

Ćwiczenia

1. Oddycham, czyli działam świadomie.

Każde zajęcia / każdy dzień można zacząć od świadomego oddechu, skupienia się na nim, kontrolowania jego długości. Ćwiczenie nie jest skomplikowane i nie wymaga żadnego wysiłku ani specjalnych przygotowań. Należy pamiętać tylko, żeby dzieci nigdy nie wstrzymywały oddechu i nie nabierały go bardzo głęboko, aby uniknąć hiperwentylacji.

Usiądźcie lub stańcie w kręgu; możecie też stać, zamknijcie oczy i oddychajcie zgodnie ze wskazówkami – wdech / wydech. Poproś, aby dzieci skupiły się na czynności i obserwowały, jak pracują poszczególne części ciała: brzuch, klatka piersiowa, boki. Mogą położyć rękę na brzuchu i przeponie. Oddychanie w rytmie narzuconym z zewnątrz i dostosowanie go do spokojnego trybu, daje sygnał mózgowi, że ciało jest bezpieczne i zaopiekowane.

To ćwiczenie jest bardzo istotne w chwili, kiedy dzieci znajdują się w sytuacji stresującej. Uspakajająca rola oddechu, trenowana systematycznie, może pomagać w opanowaniu paniki i zachowań nieadekwatnych do sytuacji.

2. Emocje zapisane w historiach.

Powiedz pierwsze zdanie opowieści. Niech dzieci kończą opowiadać historię. Opowieść powinna być krótka – trzy, cztery zdania. Może ją opowiadać jedno dziecko, może kilkoro. Wspólnie nazywajcie emocji bohaterów.
Przykładowe wstępy:
a) Mama zaczęła czytać synkowi piękną historię. Pojawił się w niej rycerz…. (walka, tajemnica, legenda, niepokój) **STRACH**
b) Wieczorem na ławce w parku jakiś pan zaczął czytać gazetę i nagle…. (czytanie, wszechświat, literki, wyobraźnia) **CIEKAWOŚĆ**
c) Znany podróżnik w lesie trafił na prawdziwy skarb (podróż, poszukiwanie, nauka) **RADOŚĆ**
d) Znana piosenkarka obudziła się wczoraj z bólem gardła (śpiew, artysta, zaufanie) **SMUTEK, ZŁOŚĆ**
Komentarz nauczyciela powinien prowadzić do konkluzji, że wszystkie emocje są potrzebne. Nie wolno ich dzielić na złe i dobre, bo każda wyraża nasz stan.
Do ćwiczenia można wykorzystać grę karcianą „Dixit".

3. Jak czujemy emocje? Emocje w kolorach.

Dzieci otrzymują kolorowe kredki, pisaki, flamastry i dopasowują kolory do emocji zapisanych na kartkach. Mogą też łączyć emocje z kolorami, pomocne są wtedy kartki z emotikonami wyrażającymi daną emocję. Ćwiczenie to uświadamia, jakie emocje odczuwamy i pozwala je nazwać.
np.
- miłość – czerwony
- obrzydzenie – zielony
-wstyd – pomarańczowy

Załącznik nr 1 – karta emocji i kolorów

Na odrysowanym konturze człowieka dzieci zaznaczają kolorami, gdzie odczuwamy dane emocje. Poproś dzieci o uzasadnienie – np. czerwona miłość jest w sercu, bo mocno bije, kiedy widzę kogoś, kogo kocham. Ale może być też czerwona złość w gardle, bo, kiedy się złoszczę, ściska mi się gardło. Ćwiczenie to pokazuje, w jaki sposób emocje wpływają na zachowanie dzieci, pozwala na uświadomienie sobie stanu własnego ciała, a tym samym może być początkiem samoregulacji wprowadzanych w funkcjonowanie dziecka.
Do wykonania ćwiczenia potrzebny jest szary papier, na którym odrysowano kontur leżącego dziecka lub karty ze wzorem konturu człowieka – *Załącznik nr 3.*
Komentarz nauczyciela powinien prowadzić do konkluzji, że wszystkie emocje są potrzebne. Nie wolno ich dzielić na złe i dobre, bo każda wyraża nasz stan.
Inne pomocne materiały:
Baza darmowych emotek - https://emojiteka.pl
Karty emocji (dostępne w internecie) lub gra planszowa, np. „Emocje. Rozpoznawanie stanów emocjonalnych na podstawie wyrazu twarzy" wyd. Harmonia.

4. Nazywamy emocje:

I. Rozpoznawanie emocji ze wzorów emocji - *Załącznik nr 2*. Wykorzystaj rysunki prezentujące podstawowe emocje i poproś o nazwanie tego, co odczuwają postacie (można wyciąć poszczególne „główki" i umieścić je na patyczkach, wprowadzając tym samym element teatru lalkowego). Następnie poproś o wskazanie, o czym nas informują odczuwane emocje, jakie spełniają funkcje, by dzieci rozumiały, że każda stanowi integralną część naszego funkcjonowania.
II. Ćwiczenie z piłeczką – Krąg emocji– siedzimy w kręgu i rzucamy piłkę do któregoś z dzieci. Wybrana w ten sposób osoba ma pokazać mimiką, gestem, jak dana emocja reprezentuje się w ciele - „Pokaż, co się dzieje, kiedy jest ci smutno / kiedy się cieszysz itd." Druga wersja tego ćwiczenia polega na tym, że dzieci zgadują, jaką emocję przedstawia wybrana osoba, która otrzymała informacje „na ucho" od prowadzącego co ma pokazać.

5. Smutku nie trzeba unikać! – praca z baśnią:

Smutek, to jedna z najbardziej pierwotnych i uniwersalnych emocji, którą każdy z nas odczuwa na różne sposoby. Może pojawić się nagle, czasem po drobnym rozczarowaniu. Czasem rośnie do ogromnych rozmiarów, niosąc ze sobą udrękę i rozpacz. Smutek dotyka nas niezależnie od tego, kim jesteśmy i gdzie żyjemy – zarówno w zgiełku wielkich miast, jak i w najdalszych zakątkach świata. Nie musimy się go uczyć, bo jest w nas od zawsze, towarzyszy nam przez całe życie. Smutek to nie pojedynczy stan emocjonalny, ale cała gama odczuć, które mieszczą się między subtelnym żalem a głębokim bólem. Możemy odczuwać sami smutek, ale często pojawia się w towarzystwie innych emocji. Można czuć smutek i gniew jednocześnie, np. kiedy ktoś, kogo kochamy, opuszcza nas. Czasami smutek idzie w parze ze strachem, gdy myślimy o przyszłości i zastanawiamy się, czy podołamy wyzwaniom, jakie na nas czekają. Co ciekawe, smutek może towarzyszyć nawet radości – np. kiedy wspominamy szczęśliwe chwile z kimś, kogo już nie ma przy nas.
Link do darmowego tekstu baśni - https://wolnelektury.pl/media/book/pdf/brzydkie-kaczatko.pdf
Brzydkie Kaczątko doświadczyło wielokrotnie odrzucenia. Poproś dzieci o przypomnienie historii i opowiedzenie, kiedy i dlaczego Kaczątko zostało odrzucone. Następnie zapytaj dzieci, co wtedy według nich czuło: (strach, lęk, smutek, upokorzenie, samotność).
Aby uniknąć przekrzykiwania się, można wykorzystać pluszaka i ustalić zasadę, że mówi dziecko, które trzyma zabawkę. Inne przykładowe tematy rozmowy: Co się dzieje, kiedy jesteśmy smutni? Dzieci opowiadają o swoich

doświadczeniach. Co pomogło, kiedy byliście smutni? Dzieci opowiadają o swoich doświadczeniach.
Co moglibyście zrobić dla Brzydkiego Kaczątka, gdybyście go spotkali, gdy zostało samo? (wskazywanie na pozytywne działanie empatii).
Dzieci opowiadają o podejmowanych działaniach, tworząc niejako bazę wspierania kogoś w smutku:
Co robię, kiedy jestem smutny / ktoś bliski mi jest smutny? Co mogę zaproponować lub o co poprosić? (przytulam, oglądam wesołą bajkę / film, śpiewam,, rysuję, idę na spacer, bawię się z psem, itd.) Wytłumacz dzieciom, dlaczego smutek jest nam potrzebny, dlaczego nie wolno nam go przekreślać, odrzucać, wyśmiewać. Jest emocją, taką samą jak te, przyjemne i uczy nas, że życie nie składa się wyłącznie z dobrych chwil, i jest to całkiem naturalne. Tak, jak i to, że człowiek płacze, chce być sam, potrzebuje przytulenia.

6. Stawianie granic- Nie, bo nie!

Asertywność jest umiejętnością komunikowania swoich potrzeb, stawiania granic oraz chronienia samego siebie. Komunikacja ta nie odbywa się w sposób przemocowy lub agresywny. Asertywność nie ma nic wspólnego z brakiem kultury, przemocą lub złością. To uprzejme, pełne szacunku stawianie granic drugiej osobie. Komunikowanie, gdzie te granice zostały przekroczone. Asertywność nie jest cechą wrodzoną. Jest to postawa, którą możemy wykształcić w sobie w ciągu życia. Asertywności może jednak nauczyć się każdy. Trening asertywności powinien zacząć się już od wczesnego dzieciństwa. To właśnie małe dzieci nabywają przekonań o sobie i o świecie, które pozostają z nimi na całe życie. Warto więc pokazywać im, że nie ma nic złego w dbaniu o swoje granice. Odmawianie innym ludziom powinno być naturalnym zachowaniem, które chroni nas samych.

Ćwiczenie z pluszakami:
Brzydkie Kaczątko w baśni nie umiało postawić granic, pozwoliło, żeby opinia innych była decydująca o jego losie i życiu, nie wyraziło własnych emocji, nie powiedziało, jak się czuje w związku z odrzuceniem. Zapytaj: co mogłoby powiedzieć do innych? Ćwiczenie daje dziecku poczucie sprawczości i uczy odwagi w kontrolowanych warunkach. Można wykonać to ćwiczenie, posługując się pluszakami, aby zdjąć z osób uczestniczących odpowiedzialność za słowa i nie identyfikować ich z grupą i wychowawcą.
Ćwiczenie można też przeprowadzić, budując wcześniej między nauczycielem a dzieckiem metaforyczny mur (z pudełek, książek). Uświadom dziecku, że w sytuacji dla niego trudnej, kiedy dochodzi do pewnej konfrontacji z kimś dla niego nieprzyjemnym, może sobie taki mur wyobrazić, by w ten sposób odgrodzić się od atakującego i poczuć się bezpieczniej.
Ćwiczenie może być przeprowadzone dwojako:
a) Prowadzenie dialogu z krótkimi odpowiedziami dzieci: „Stop", „Przestań", „Nie zgadzam się z tym", „Nie mów tak do mnie".
b) Prowadzenie dialogu z dłuższymi komunikatami w 1 osobie liczby pojedynczej „ja" : „Nie podoba mi się, to, co mówisz", „Nie uważam, że masz rację", „Ja się z tobą nie zgadzam", „Nie czuję się dobrze z tym, co mówisz".
Następnie poproś dzieci o reakcję na poniższe zdania:
- Jakie ty jesteś brzydkie!
- Nie nadajesz się do nas!
- Idź sobie stąd!
- Bądź cicho!

Poproś dzieci, by użyły sformułowań wyrażających niezgodę na dany komunikat. Na zakończenie ćwiczenia uświadom dzieci, że zawsze możemy wyrazić niezgodę na zaistniałą sytuację, poinformować o tym, co czujemy. Zaznacz, że ważne jest, aby starać się to robić w sposób kulturalny i spokojny.

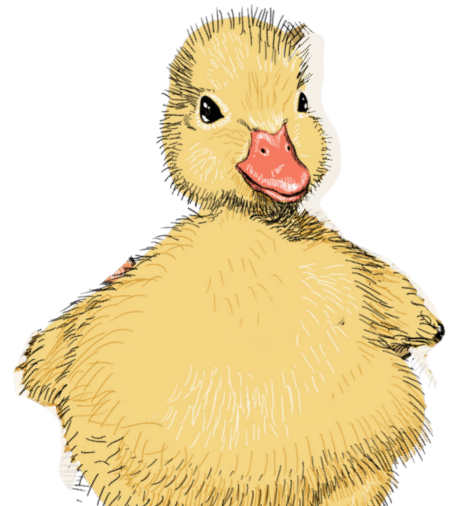

7. Po spektaklu - Narodziny gwiazdy.

Oto fragment piosenki finałowej

Pozwól, by cię prowadziło serce, co pragnienie w sobie ma
By dzielić się tym, co czujesz, gdy muzyczka w tobie gra
Zatańcz o tym, co jest w tobie, poczuj w skrzydłach wiatr
Zatańcz o tym, co jest w tobie, poczuj w skrzydłach wiatr
Zatańcz o tym, co jest w tobie, poczuj w nich wiatr
Pozwól, by cię prowadziło serce, co pragnienie w sobie ma
By dzielić się tym, co czujesz, gdy muzyczka w tobie, gra
Zatańcz o tym, co jest w tobie, poczuj w skrzydłach wiatr
Od dziś jesteś wreszcie sobą - wolny, jak ptak.
Zatańcz o tym, co jest w tobie, poczuj w skrzydłach wiatr
Od dziś jesteś wreszcie sobą - wolny, jak ptak.
Wolny niczym, dziki ptak, wolny - niczym dziki ptak.

Porozmawiaj z dziećmi o zakończeniu i przesłaniu przedstawienia czyli o tym, że – warto być sobą, trzeba realizować marzenia, być cierpliwym, ćwiczyć, nie poddawać się.
Mogą pomóc przykładowe pytania:
Co było nagrodą dla Brzydala?
Akceptacja siebie.
Kim został Brzydal?
Piosenkarzem, wokalistą, aktorem.
Kto mu pomógł w realizacji marzeń („dmuchał w skrzydła")?
Mama, rodzeństwo, nauczyciel, przyjaciele.
Rozdaj dzieciom kserokopie ze szkicem Kaczorka – Brzydala – *załącznik nr 4*.
Niech ozdobią go, stworzą strój dla gwiazdy. Obok postaci Brzydala mogą narysować innych bohaterów, którzy mu pomogli.
Zorganizujcie wystawę. I koniecznie omówcie wszystkie dziecięce prace.

Bibliografia/źródła:

https://polin.pl/system/files/attachments/EDU_Uczucia_09.07.2021.pdf
https://ore.edu.pl/wp-content/uploads/2020/12/zarzadzanie-emocjami-–-krok-w-strone-zdrowia-psychicznego.pdf
https://naturalnieozdrowiu.pl/trening-asertywnosci-wyprobuj-cwiczenia-dzieki-ktorym-poprawisz-umiejetnosc-stawiania-granic
https://pokonajlek.pl/smutek
https://wolnelektury.pl/media/book/pdf/brzydkie-kaczatko.pdf

Aleksandra Rok-Strzała
Nauczycielka języka polskiego, socjoterapeutka, bibliotekarka. Związana ze Szkołą Podstawową nr 12 w Dąbrowie Górniczej. Zakochana w mężu i jodze. Wierzy w ludzi i w to, że zawsze można zrobić coś dobrego.

Kontakt w sprawie edukacji w Teatrze Zagłębia:

Joanna Płonka, edukacja@teatrzaglebia.pl

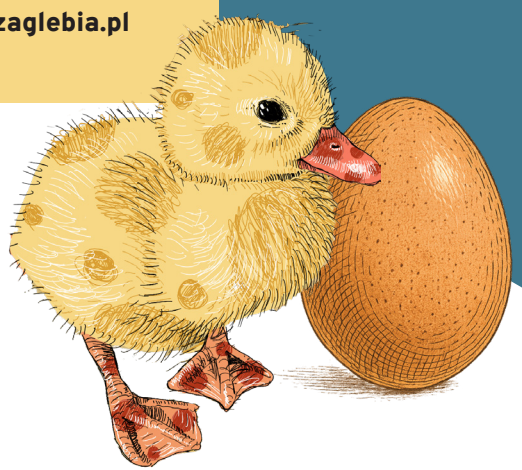

Emocje	Kolory

załącznik nr 1.

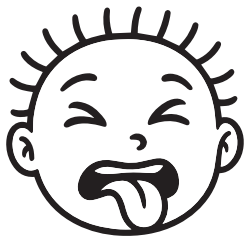
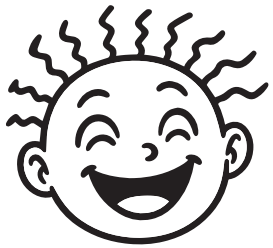
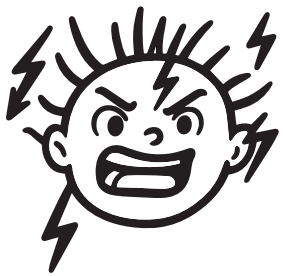
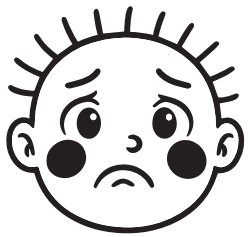

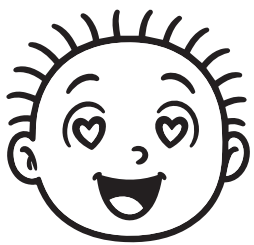

załącznik nr 2.

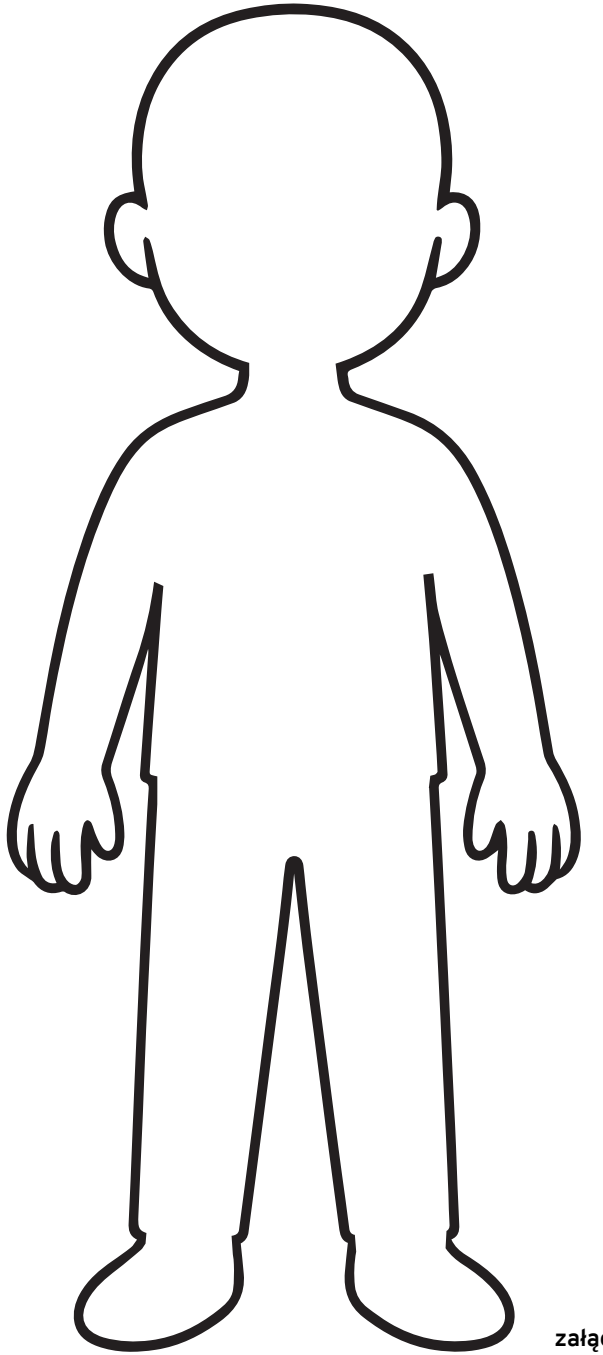

załącznik nr 3.

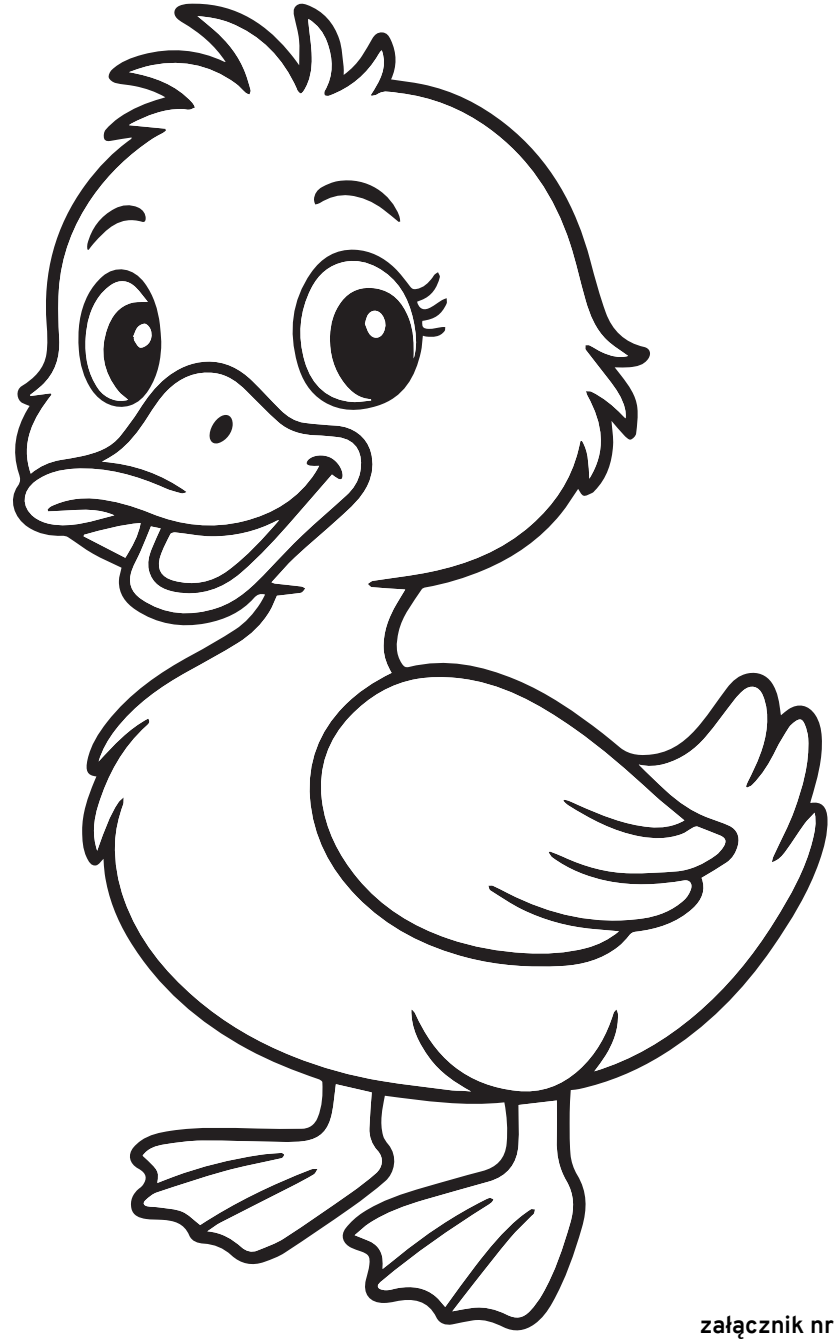

załącznik nr 4.

DYREKCJA TEATRU
Iwona Woźniak – Dyrektorka
Jacek Jabrzyk – Zastępca dyrektorki ds. artystycznych
Magdalena Dyndat – Zastępczyni dyrektorki ds. finansowych

KOORDYNATORKA DS. ARTYSTYCZNYCH / SEKRETARIAT
Aleksandra Janus

PRODUCENTKA/ ASYSTENTKA DYREKTORKI
Dorota Chłapek

PEŁNOMOCNICZKA DYREKTORKI DO SPRAW RELACJI BIZNESOWYCH / RZECZNICZKA PRASOWA
Aleksandra Marzyńska

P.O. KIEROWNICZKI BIURA WSPÓŁPRACY Z WIDZAMI
Barbara Wojtasik

BIURO WSPÓŁPRACY Z WIDZAMI
Jolanta Wędzik, Marcin Kawurek

KIEROWNICZKA DZIAŁU PROGRAMOWEGO
Roksana Wasilewska

DZIAŁ PROGRAMOWY
Magdalena Wasiak, Paweł Ptak

PEDAGOŻKA TEATRU
Joanna Płonka

KASA BILETOWA
Barbara Romanowicz,
Dawid Lipiński

INSPICJENTKA
Katarzyna Giżyńska
SUFLERKI
Agnieszka Dzwonek,
Ewa Żurawiecka

KIEROWNIK TECHNICZNY
Paweł Dzierzkowski

ZASTĘPCA KIEROWNIKA TECHNICZNEGO
Wojciech Boruszka

SEKCJA ŚWIATŁA I DŹWIĘKU
Filip Kwiatkowski,
Przemysław Mól, Tomasz Olczuk,
Rafał Witkowicz

MONTAŻYŚCI SCENY
Rafał Chojecki, Sebastian Dąbek,
Arkadiusz Giera,
Tomasz Podsiadło

PRACOWNIA PERUKARSKA
Anna Opas

REKWIZYTORNIA
Grzegorz Dzwonek,
Katarzyna Kołodziej

GARDEROBIANE
Jadwiga Goncerz, Leokadia Penkala, Iwona Rybak

PRACOWNIA KRAWIECKA
Eugenia Synowiec-Sętowska,
Jolanta Trzcińska,
Agnieszka Zawalich

PRALNIA
Jadwiga Ćmakowska

PRACOWNIA STOLARSKA
Grzegorz Rogulski, Rafał Wasik

KIEROWCA-ZAOPATRZENIOWIEC
Jacek Januszko

KADRY
Monika Baran

KSIĘGOWOŚĆ
Izabela Chyćko, Beata Góral,
Marek Markiewicz, Magdalena Śliwakowska, Jarosław Święch

KIEROWNICZKA DZIAŁU ADMINISTRACYJNO-GOSPODARCZEGO
Agnieszka Świstek

DZIAŁ ADMINISTRACYJNO-GOSPODARCZY
Włodzimierz Dziubka, Elżbieta Chruścińska, Izabela Laskosz, Józef Kuś, Marzena Mateja, Kazimierz Olszewski, Wiesława Sieg, Agnieszka Świstek, Tomasz Trzeszczkowski, Zdzisław Tutaj

SPECJALISTKA DO SPRAW ZAMÓWIEŃ PUBLICZNYCH
Julia Kaźmierczak

ARCHIWISTKA
Iwona Podgórska

BIURO WSPÓŁPRACY Z WIDZAMI
ul. Marszałka Józefa Piłsudskiego 2
poniedziałek-piątek: 8.00-15.00
tel. 32 266 11 27, 602 470 644, 534 781 811
(rezerwacja biletów indywidualnych, informacje o repertuarze i wydarzeniach)
tel. 602 470 644 (rezerwacja biletów grupowych, abonamenty, współpraca z firmami)
mail: rezerwacje@teatrzaglebia.pl

KASA TEATRU ZAGŁĘBIA
ul. Teatralna 4
pon.-śr. 12.00 – 17.00
czw.-pt. 12.00 – 19:00
sb.-nd. 15.00 – 18.00

plakat
Łukasz Błażejewski

projekt graficzny
Artur Blaźniak

TEATR ZAGŁĘBIA
ul. Teatralna 4
41-200 Sosnowiec
www.teatrzaglebia.pl

TEATR
ZAGŁĘBIA